

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobkyně **Mgr. I. J.**, zastoupené JUDr. Janou Wranikovou, advokátkou Advokátní kanceláře Pyšný, Srba & partneři, v. o. s., se sídlem Občanská 1115/16, Ostrava, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem 28. října 117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 74307/2014 ze dne 30. 5. 2014, ve věci obnovy územního řízení,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín č. j. ÚPSŘ/17828/2014 ze dne 1. 4. 2014 o zamítnutí žádosti žalobkyně o obnovu územního řízení, které bylo ukončeno územním rozhodnutím Městského úřadu Nový Jičín č. j. ÚPSŘ/58094/2012 ze dne 31. 8. 2012, pravomocným od 4. 10. 2012, o umístění stavby rodinného domu, přípojky inženýrských sítí – splašková kanalizace, dešťová kanalizace, vodovodní přípojka, plynová přípojka včetně

odběrného plynového zařízení, přípojka NN; zpevněná plocha, ČOV a jednotná kanalizace, na pozemku parcela č. X (zahrada), X (zahrada), X (zahrada), X (zahrada), X (zahrada), X (zahrada) v katastrálním území Rybí. Žalobkyně se účastnila územního řízení na základě § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „StavZ“), jako vlastnice záměrem dotčených nemovitostí.

Přípustnost žaloby založila na tvrzení, že byla napadeným rozhodnutím nezákonně zkrácena na svých právech, protože v územním řízení provedené důkazy se ukázaly nepravdivými a tyto skutečnosti a důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Byl tudíž naplněn důvod obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Jestliže žalovaný přesto potvrdil rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu, zkrátit tím žalobkyni na jejích právech. Žalobní body stojí na tvrzení o nepravdivosti protokolu č. 734-541/2012 ze dne 13. 7. 2012 o vytyčení hranic mezi pozemky p. č. X, X, X, X, X a X, a přiloženého vytyčovacího náčrtu ze dne 19. 7. 2012, vypracovaných Ing. K. K. a ověřených Ing. A. J. (dále jen „protokolu“).

Podle žalobkyně je tento protokol, který Městský úřad v Jičíně, Odbor územního plánování a stavebního řádu, Oddělení stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“) použil jako důkaz a podklad pro územní rozhodnutí, nepravdivý ve světle sdělení Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrálního pracoviště Nový Jičín č. j. PD-941/2014-804/6 ze dne 28. 1. 2014 (dále jen „sdělení“), a žalobkyní předložených snímků katastrální mapy z původního a obnoveného katastrálního operátu (dále jen „snímků“). Podle těchto důkazů totiž katastrální úřad v důsledku kontroly měřické dokumentace z roku 1933, náčrtu č. položky 5 a geometrického plánu č. 123, změnil v návrhu obnoveného operátu šíři parcely č. X na 2,8 m. Tím pádem se po pravomocném skončení územního řízení změnila i katastrální mapa, a to nejen co do šíře parcely, ale i zobrazení hranice mezi pozemky žalobkyně p. č. X, X a X, a pozemky obce Rybí p. č. X, případně Ing. J. P. a Bc. M. P. (dále jen „stavebníků“) p. č. X. Protokol, který zobrazuje hranice jinak, se tedy ukázal být nepravdivým, což může odůvodnit jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v územním řízení. Nereálnost protokolu měla být stavebnímu úřadu zřejmá i z geometrického plánu z roku 2002, předloženému mu žalobkyní v kolaudačním řízení. Žalobkyně také polemizovala s názorem odvolacího správního orgánu, že protokol není důkazem ve smyslu § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“).

Ze zmíněných důvodů není pravdou, že místní komunikace IV. třídy, která leží na pozemku p. č. X, splňuje požadavky ustanovení § 20 odst. 3, 4, 7 a § 23n vyhlášky č. 501/2006 Sb., protože pozemek i komunikace jsou příliš úzké a nemohou tedy být příjezdovou komunikací k pozemku p. č. X. Stavební úřad též na podkladě protokolu stavebníkům chybně povolil umístění stavby přípojky NN ze sloupu elektrického vedení, protože ten podle sdělení a snímků stojí na pozemku žalobkyně, což znamená, že stavebníci měli v územním řízení předložit souhlas žalobkyně ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a) StavZ.

Pokud už stavební úřad vyzval stavebníky k doložení protokolu, nemohl z něj vycházet, protože důkazem o skutečné poloze hranic mezi pozemky může být pouze výsledek „zpřesnění geometrického a polohového určení pozemků,“ který jedině je závazný pro právní úkony stran v katastru zapsaných nemovitostí a jen na jeho základě může stavební úřad v případě neshody zúčastněných na poloze hranice rozhodnout o umístění stavby. Toto zpřesnění může provést pouze katastrální úřad na základě souhlasného prohlášení vlastníků a geometrického plánu. Pokud se tak nestalo a protokol nebyl zapsán do katastru, nemohl z něj podle žalobkyně stavební úřad vyjít a spornost hranice mohla být vyřešena již jedině v soudním řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že protokol a sdělení se týkaly něčeho jiného, druhé tedy nemohlo způsobit nepravdivost prvního. Obnova operátu byla vyhlášena až po právní moci rozhodnutí o umístění stavby a podle § 5 odst. 7 zákona č. 344/1992 Sb., zákona o katastru nemovitostí, v posledním účinném znění (dále jen „předchozího katastrálního zákona“) nemohou být právní vztahy dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Stavební úřad navíc stejně nemá pravomoc přezkoumat v územním řízení správnost zákresu hranic pozemků. Žalobkyně konečně ani netvrdí, zda, proč a s jakými následky by mohla skutečnost, že se protokol ukázal nepravdivým, odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Žalovaný též poukázal na to, že jediným důvodem pořízení protokolu byla nepodložená námitka žalobkyně, že sloup elektrického vedení stojí na jejím pozemku.

Krajský soud rozsudkem č. j. 22 A 90/2014-27 ze dne 16. listopadu 2016 žalobě vyhověl, kdy měl za to, že bylo povinností správních orgánů porovnat údaje ve vytyčovacím protokolu z původního řízení a v dopise katastrálního úřadu ze dne 28. 1. 2014, a teprve následně řešit naplnění podmínek obnovy řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 6 As 330/2016-48 ze dne 12. dubna 2017 citovaný rozsudek krajského soudu zrušil. Uvedl, že sdělení katastrálního úřadu se týkalo jen šířky pozemku s příjezdovou komunikací p. č. X; otázku komunikace na tomto pozemku však v původním řízení stavební úřad vyřešil na základě důkazů odlišných od vytyčovacího protokolu. Vytyčovací protokol se naopak týkal vymezení východní hranice pozemku parc. č. X.

Jsa vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, posoudil krajský soud žalobu opětovně.

Krajský soud zjistil z obsahu správních spisů, že územní řízení bylo zahájeno dne 23. 4. 2012. Vlastníci pozemků p. č. st. X, X a X byla žalobkyně, pozemku p. č. X Obec Rybí, pozemků p. č. X a X Ing. J. P., p. č. X, X, X a St. X v SJM J. P., nar. X, a A. P., nar. X, p. č. X a st. X M. N. a p. č. X a X J. D. Dne 13. 6. 2012 žalobkyně vznesla námitky, že projektová dokumentace vychází z chybného zaměření hranic pozemků, jehož správnou podobu může doložit geometrickým plánem. Sloup elektrického vedení se proto ve skutečnosti nachází na jejím pozemku a místní komunikace rozhodně není 3,4 m široká. Při ústním jednání na místě samém dne 14. 6. 2012

mimo jiné J. J. jako zmocněnec žalobkyně požádal o nové zaměření hranic s tím, že geometrický plán do 14 dnů předloží stavebnímu úřadu, který nechť si jej také sám vyžádá u katastrálního úřadu. Stavebník s novým zaměřením souhlasil. Usnesením ze dne 21. 6. 2012 stavební úřad uložil stavebníkům, aby do 30 dnů od doručení usnesení vytyčili hranice mezi pozemky p. č. X a X, X st. pl. a doložili protokol se zaznačením sloupu el. vedení. Dne 7. 8. 2012 stavebník úřadu doložil protokol, ze kterého plyne, že geodet ve dnech 20. 6. a 28. 6. 2012 v terénu vyměřil a označil a do náčrtu poté na podkladě náčrtu -420 ze dne 7. 11. 1933, ZPMZ 669 ve srovnání se stávající katastrální mapou zanesl hranice mezi parcelami, jak byly vyznačeny v soudobé katastrální mapě, jednak jak je tomu v náčrtu z roku 1933. Zaznačil též oplocení a sporný sloup elektrického vedení. Z tohoto protokolu vyplývá, že ať už by skutečnou polohu hranic zachycovala kterákoli ze zobrazených možností, sloup by se nacházel na pozemku stavebníka p. č. X a pozemek p. č. X by na severní hranici byl nejméně 3,3 m široký. Na protokol žalobkyně dne 27. 8. 2012 reagovala námitkou, že přeměření není souladné se zaměřením z roku 1933. Dne 31. 8. 2012 stavební úřad vydal v prvním odstavci uvedené územní rozhodnutí. Dne 26. 2. 2014 žalobkyně požádala správní orgán prvního stupně o obnovu územního řízení, jejíž potřebu podložila zejména výše zmíněným sdělením. Její žádost však byla zamítnuta v prvním odstavci uvedeným rozhodnutím. Podle správního orgánu prvního stupně protokol řeší pouze hranice mezi pozemky p. č. X, X, X, X, X a st. pl. X, nikoli šíři pozemku p. č. X. Dne 14. 4. 2014 se žalobkyně odvolala. K odvolání již přiložila i snímky. Odvolací správní orgán napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a potvrdil předchozí prvostupňové rozhodnutí, přičemž protokol i sdělení vyhodnotil zcela stejně. Protokol navíc podle jeho názoru nebyl důkazem, nýbrž podkladem pro územní rozhodnutí. Tento názor je však vysvětlen nesrozumitelně. Geometrický plán z roku 2002, kterým žalobkyně argumentovala, v územním řízení nepředložila, takže ani nemohl být podkladem rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud nejprve předesílá, že má za nedůvodné námitky žalobkyně, že stavební úřad měl v územním řízení jako důkaz použít geometrický plán z roku 2002, neboť tímto žalobkyně napadá postup v územním řízení, nikoli řízení o povolení jeho obnovy, jehož výsledek svou žalobou podrobila soudnímu přezkumu. Totéž platí pro námitku stran „zpřesnění geometrického a polohového určení předmětných pozemků“.

Podstatou žalobních bodů je tvrzení, že hranice mezi pozemky p. č. X, X a X na jedné straně a pozemky p. č. X, X a X na straně druhé, vede ve skutečnosti jinudy, než podle údajů katastru nemovitostí v době územního řízení a podle protokolu. V tom případě je pozemní komunikace na pozemku p. č. X užší, než vyžaduje právní řád. Sloup elektrického vedení, z něž stavební úřad v územním rozhodnutí stavebníkům povolil přípojku, se tím pádem také nachází na pozemku žalobkyně p. č. X, což znamená, že stavebníci měli stavebnímu úřadu

doložit také souhlas žalobkyně ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a) StávZ. Nepravdivost protokolu a tedy i důvod obnovy podle § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. podle žalobkyně dokládá sdělení a snímky.

Dle citovaného ustanovení se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, mimo jiné jestliže se provedené důkazy ukázaly nepravdivými a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí stojí na závěru, že vytyčovací protokol nebyl důkazem v původním řízení a ani nevyšla najevo jeho nepravdivost. (Proto se správní orgány již logicky nezabývaly tím, zda by zjištění nepravdivosti namítaného důkazu mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.)

Pokud se týče první sporné otázky, zda vytyčovací protokol lze označit za důkazní prostředek, nemůže se soud (ve shodě s Nejvyšším správním soudem) ztotožnit se závěrem správních orgánů. Podle názoru soudu je vytyčovací protokol ze dne 19. 7. 2012 nepochybně důkazním prostředkem, a to listinou ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř., nikoli jiným podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 s. ř. Očividně totiž není návrhem účastníka, skutečností známou správnímu orgánu z úřední činnosti či skutečností obecně známou. Není však ani podkladem od jiného správního orgánu, ani orgánu veřejné moci. Ing. K. K. totiž při vytyčování hranic a vypracování protokolu nevystupoval jako správní orgán či orgán veřejné moci, nýbrž jako fyzická osoba – podnikatel na základě živnostenského oprávnění pro výkon zeměměřických činností jako ohlašovací vázané živnosti.

Pokud se ovšem týče druhé sporné otázky, nutno žalovanému přisvědčit v tom smyslu, že žalobkyní předložený dopis katastrálního úřadu se týká jiných skutečností, než vytyčovací protokol. Není tak objektivně způsobilý zpochybnit pravdivost vytyčovacího protokolu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném zrušujícím rozsudku v této věci, vytyčovací protokol vymezil východní hranici pozemku parc. č. X, a na jeho základě správní orgány uzavřely, že sloup elektrického vedení nestojí na pozemku žalobkyně. Naproti tomu sdělení katastrálního úřadu, na které se žalobkyně odvolávala v návrhu na obnovu řízení, se týkalo právě jen šířky pozemku s příjezdovou komunikací p. č. X. Ve vztahu ke sporu o to, na čím pozemku se nachází sloup elektrického vedení, nemá upřesnění šířky pozemku p. č. X žádnou vypovídací hodnotu. Ve vztahu k šířce zpevněné místní komunikace pak nehraje šířka pozemku pod ní žádnou roli. Fakt, že místní komunikace leží zčásti na cizím pozemku, může nanejvýš odůvodnit zahájení vyvlastňovacího řízení.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy žalovanému, který byl v řízení úspěšný, nevznikly nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná. To **neplatí**, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Krajský soud v Ostravě
dne 8. června 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu